

JOZE TERNAR, SEJALEC. Pomurska založba je izdala pesniško zbirko Jožeta Ternarja *Sejalec*. Knjižica obsega petinštirideset pesmi, glavni atribut, s katerim je računala najbrž tudi založba, pa naj bi bil lokalni prekmurski kolorit. Ta značaj naj bi Ternarjevi zbirki dajal prvi izmed treh ciklov, v katerem je res zbranih največ takih pesmi, ki v večji ali manjši meri izražajo prekmursko pokrajino in življenje, vendar ponajveč posamezni izrazi ali predmeti, kot so kolniki, topoli, ravnina, nafta, navadno pa je avtor lokacijo nakazal samo z naslovi (Prekmurska balada, Prekmurska razglednica, Ravnina, Beli rudarji). Osrednji in tudi najpogostejši motiv je težka socialna problematika tamkajšnjih krajev, ki je ni mogoče zanikati, toda kot pesniški rekvizit pa je povsem neprepričljiva in anahronistična, tem bolj, če pritegnemo posebej še oblikovno stran teh pesmi. Ternar je probleme slikal neposredno, opisno, včasih kar drastično, brez nujne distance, skoraj vedno pa deklarativno in patetično.

Druga dva cikla zajemata Ternarjevo osebno izpoved, erotično in refleksivno, le da miselna prevladuje, kaže pa dokaj neenoten obraz ter je razpeta od najbolj konvencionalnega splošnoživljenjskega modrovanja do izvirnih, svežih sentenc. Ni mogoče trditi, da avtor ne premore notranje razgibanega sveta, nasprotno, loteva se mnogih in pomembnih življenjskih vprašanj, toda njegov pristop in način sta le preveč odmaknjena od sodobnih oblikovalnih konceptov. To je najbrž tudi najšibkejša točka Ternarjeve poezije. Pesniškemu predmetu se vedno približa kot zapisovavec, torej le deskriptivno, nikoli pa ne kot suveren preoblikovavec, ki opazuje svet in življenje skozi prizmo lastnega umetniškega nazora. Zato so Ternarjeve pesmi oblikovno shematične, brez osebnih oblikovalnih prizadevanj.

Andrej Tušek

LIKOVNA UMETNOST

MISLI OB RAZSTAVI DRUŠTVA SLOVENSКИH LIKOVNIH UMETNIKOVI. Dolgo pričakovana razstava Društva slovenskih likovnih umetnikov pač ni mogla izpolniti vseh pričakovanj, ki so se nabrala v devetih letih od zadnje razstave. Njen prvi namen je bil gotovo čimpopolnejši pregled vse likovne dejavnosti članov društva in izpolnitev tega cilja bi odtehtala nekatere negativne strani, ki se običajno pokažejo pri zelo obsežnih »sêjemskih« razstavah.

Društvo je povabilo vsakega izmed svojih članov, naj razstavi po eno delo. Čeprav je en eksponat premalo, da bi z njim lahko predstavil občinstvu mlad, malo znan slikar svoj razvoj, pa je bila obetajoča že sama misel, da bo vsak povabljenec poslal pač svoje najboljše delo. Društvo je dalje hotelo zagotoviti vsem svojim članom možnost razstavljanja in je priredilo razstavo brez žirije. Vsaka žirija ima svoj koncept razstave, umetnosti, kvalitete, po katerem izbira ene in odklanja druge. Ukinitve žirije je lahko utemeljena samo v popolnem zaupanju v kvaliteto dela društvenih članov. Negodovanju zaradi žirij, posebno takih, v katerih umetniki sami niso imeli večine, bi se društvo lahko ognilo, tako da bi sestavilo žirijo iz samih umetnikov. Tako pa je obveljalo načelo popolne svobode in odprlo vrata na razstavo tudi delom, ki tja ne sodijo. Zaradi tega se razstave niso udeležili nekateri znani umetniki, kar je zopet osiromašilo celoto. Posledica tega je, da ta »zanimiva«, ne pa